

Sygn. akt I C 1015/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Sochaczewie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Pszeniczna

Protokolant: sekr. sąd. Damian Piątek

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2016 r. w S.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.**

przeciwko **I. B.**

o zapłatę kwoty 27 927,63 zł

oddala powództwo.

SSR Agnieszka Pszeniczna

Sygn. akt I C 1015/15

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Sochaczewie

z dnia 25 maja 2016 r.

Pozwem z dnia 2 czerwca 2015 r. powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanej I. B. kwoty 27 927,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zasądzenie kosztów postępowania, w tym 1 397,00 zł tytułem opłaty od pozwu, 2 400,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego i 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu podano, że dochodzona wierzytelność wynika z umowy zawartej przez pozwaną z (...) (poprzednio: (...) Bank S.A.) w dniu 1 sierpnia 2009 r., na podstawie której pozwana otrzymała kwotę pieniężną, którą zobowiązała się zwrócić na warunkach określonych w umowie. Dalej wskazano, że pozwana nie wywiązała się z umowy, pomimo wezwania do zapłaty, dlatego w dniu 27 września 2013 r. wierzytelność została zbyta przez pierwotnego wierzyciela na rzecz powoda. Zadłużenie wynosi łącznie 27 927,63 zł, przy czym 15 514,16 zł tytułem należności głównej i 12 413,47 zł tytułem odsetek skapitalizowanych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela i powoda.

Pozwana I. B. nie ustosunkowała się do zgłoszonego żądania.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 27 września 2013 r. powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. nabył od (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wierzytelność wobec I. B. wynikającą z zawartej dnia

1 sierpnia 2009 r. umowy bankowej w kwocie 15 514,16 zł tytułem kapitału, 9 428,50 zł tytułem odsetek i 215,00 zł tytułem kosztów.

Na dzień 26 maja 2015 r. wierzytelność ta wynosiła 27 927,63 zł, w tym należność główna – 15 514,16 zł i odsetki – 12 413,47 zł.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 27 września 2013 r. wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika (k. 8-12), wyciąg z ksiąg rachunkowych z dnia 26 maja 2015 r. (k. 7)).

Pozwana była wzywana do zapłaty dochodzonej pozwem należności, lecz bezskutecznie.

(dowód: wezwanie z dnia 23 kwietnia 2015 r. (k. 13-14)).

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o dowody z dokumentów: umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 27 września 2013 r. wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika (k. 8-12), wyciągu z ksiąg rachunkowych z dnia 26 maja 2015 r. (k. 7) i wezwania z dnia 23 kwietnia 2015 r. (k. 13-14), których prawdziwość nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie mogło być uwzględnione.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Zgodnie natomiast z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r., poz. 128 z późn. zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W niniejszej sprawie pozwana I. B. nie wdała się w spór, nie zajęła stanowiska w sprawie, nie złożyła odpowiedzi na pozew. W takiej sytuacji Sąd ma podstawy do wydania wyroku zaocznego. Przyjmuje się wówczas za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały wytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 1 i 2 k.p.c.). W przedmiotowej sprawie, w ocenie Sądu orzekającego, twierdzenia powoda budzą wątpliwości, bowiem powód nie przedstawił umowy pierwotnej, z której zobowiązanie wynika wskazującej na istotę i wysokość zobowiązania. Powód ograniczył się jedynie do załączenia wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu nr(...) (...) z dnia 26 maja 2015 r.

Zgodnie z art. 6 k.c. to na powodzie ciążył ciężar wykazania nie tylko istnienia zobowiązania, ale także tego że uprawnionym do jej dochodzenia jest powód. Na podstawie załączonych do pozwu dokumentów trudno poczynić takie ustalenia. Dowodem na istnienie umowy może być wyłącznie dokument tej umowy lub w określonych przepisami warunkach dowód z przesłuchania stron lub zeznań świadków na okoliczność zawarcia umowy. Umowa sprzedaży wierzytelności ani sporządzony na jej podstawie wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy, oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych nie jest dowodem na istnienie zobowiązania umownego i istnienie wierzytelności. W szczególności wyciąg z ksiąg rachunkowych nie statuuje domniemania prawnego istnienia wierzytelności. Potwierdza on jedynie fakt dokonania cesji, ale wykazanie skutecznego nabycia i istnienia nabytej wierzytelności wymaga udowodnienia poprzez dokumenty źródłowe kreujące zobowiązanie (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2009 r., sygn. akt III CZP 65/09, OSNC 2010/4/51).

Reasumując, brak złożenia dokumentów źródłowych uniemożliwia zbadanie istnienia tej wierzytelności i jej charakteru. Niezłożenie ich budzi nadto wątpliwości Sądu co do ich istnienia. Zatem Sąd nie uwzględnił zgłoszonego

roszczenia wobec jego nieudowodnienia, orzekając jak w wyroku, na podstawie wyżej przedstawionych przepisów prawa i art. 6 k.c.